



REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Slavonskom Brodu-Stalna služba u Novoj Gradiški  
Nova Gradiška

Poslovni broj: P-586/2026-8

## U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

### R J E Š E N J E

I

### P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški u ime Republike Hrvatske po sutkinji Tanji Marušić, u pravnoj stvari tužitelja Milana Marinovića, OIB: 72623379266, Ljupina 157 B, Nova Gradiška, zastupanog po punomoćniku Robertu Demi, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Juranović i dr. j.t.d., Nova Gradiška, protiv tužene OTP banke d.d., OIB: 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, zastupane po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku u Osijeku, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne javne rasprave 24. rujna 2026., održane u nazočnosti tužitelja osobno sa punomoćnikom i zamjenika punomoćnika tužene, Nemanje Nožinića, odvjetnika u Odvjetničkom društvu Nožinić, Tomljanović & Maričević d.o.o., Nova Gradiška, te nakon objave presude 8. listopada 2026.

r i j e š i o j e

I        Određuje se predmet spora u ovoj pravnoj stvari u iznosu od 1.874,70 eura (jednu tisuću osam stotina sedamdeset četiri eura i sedamdeset centi).

p r e s u d i o j e

I        Utvrđuje se ništetnom odredba točke 7. stavka 1. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava, br.:127161, sklopljenog 14. srpnja 2011. između tužitelja Milana Marinovića, OIB:72623379266, Ljupina 157 B, Nova Gradiška, kao korisnika kredita i kreditora Societe Generale - Splitska banka d.d. kao prednika tužene OTP banke d.d., OIB:52508873833, Domovinskog rata 61, Split, koja glasi:“ Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.“

II        Nalaže se tuženoj OTP banci d.d., OIB:52508873833, Domovinskog rata 61, Split, da tužitelju Milanu Marinoviću, OIB:72623379266, Ljupina 157 B, Nova Gradiška, na ime stjecanja bez osnove, isplati ukupan iznos od 547,48 eura (pet stotina četrdeset sedam eura i četrdeset osam centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje od 22.

srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. teku po godišnjoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po godišnjoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana od presuđenja.

III Nalaže se tuženoj OTP banci d.d., OIB:52508873833, Domovinskog rata 61, Split da tužitelju Milanu Marinoviću, OIB:72623379266, Ljupina 157 B, Nova Gradiška naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.067,50 eura (jednu tisuću šesdeset sedam eura i pedeset centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje od dana presuđenja, tj. 8. listopada 2026. do isplate teku po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana od dana presuđenja.

### Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio kod ovoga suda tužbu s istaknutim tužbenim zahtjevom kojim traži da mu sud pruži pravnu zaštitu presudom kojom bi se utvrdilo da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tužene kao kreditorom Soceiete Generale - Splitska banka d.d. temeljem Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava br.:127161 od 14. srpnja 2011. (dalje: Ugovora) isplatio predniku tužene iznos od 4.125,00 kuna kao naknadu za obradu kredita u visini od 1% od iznosa kredita, a koja odredba je sadržana u točki 7. stavku 1. navedenog Ugovora.

1.a Temeljem Ugovora između kreditora Soceiete Generale - Splitska banka d.d. kao prednika tužene i tužitelja kao korisnika kredita, tužitelju je isplaćen kredit u iznosu od 55.000,00 eura, koja isplata je izvršena u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po kupovnom tečaju kreditora na dan korištenja.

Predmetnim Ugovorom tužitelj se obvezao otplatiti kredit u jednakim mjesečnim ratama uvećano za obračunatu kamatu prema redovnoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva.

Ugovoreni rok otplate kredita je 20 godina.

Predmetni Ugovor je sklopljen kao tipski (adhezijski) potrošački ugovor.

Ugovorom je u točki 7. stavku 1. ugovoreno da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,0 % od iznosa odobrenog kredita koja se plaća jednokratno prije korištenja kredita.

Nakon sklapanja Ugovora, 22. srpnja 2011. pravni prednik tužene je tužitelju naplatio naknadu za obradu kredita u visini 1,00% od iznosa kredita, točnije iznos od 4.125,00 kn.

1.b Odredba Ugovora kojom je ugovorena naknada za obradu kredita je ništetna jer pravni prednik tužene u vrijeme isplate kredita nije imao pravni temelj naplatiti ovu naknadu, sve pozivom na odredbu članka 1021. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine". br.35/05 – dalje ZOO-a). U Ugovoru se ne navodi ni od čega se sastoji predmetna naknada, niti zašto je naplaćena baš u visini od 1,00% od iznosa kredita zbog čega je sporna odredba i neodređena i neodrediva te time suprotna i članku 270. ZOO. Kako se radilo o tipskom (adhezijskom) potrošačkom ugovoru, odredba Ugovora kojom je bila ugovorena osporavana naknada je kao takva proizvoljno nametnuta tužitelju ponudom Ugovora te on nije mogao utjecati, niti je imao bilo kakve mogućnosti pregovarati o istoj. Osporavana naknada ne odgovara nikakvim pruženim uslugama od strane tužene, niti bilo kakvim troškovima koje je imala tužena te je na strani tužitelja izazvala samo dodatne i nepotrebne troškove. Slijedom navedenog navedena odredba je i nepoštena, a time i ništetna temeljem odredbe članka 96. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br.79/07 – dalje ZPP-a) kao i temeljem odredbe članka 3. Direktive vijeća 93/13 od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu na strani potrošača, dok je u stavku 2. propisano da se smatra da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca. Kako je osporavana odredba na strani tužitelja uzrokovala samo dodatne troškove, time je stvorila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama između stranaka. Kako o svim odredbama ugovora mora postojati jasan konsenzus među strankama, tužena je istom odredbom izbjegla utjecaj tužitelja na njezinu primjenu što je suprotno i članku 247. ZOO-a. Opisano postupanje tužene dovelo je i do neosnovanog bogaćenja na strani tužene i povrede načela jednake vrijednosti činidaba utvrđene u članku 7. ZOO-a.

2. Tužena, u odgovoru na tužbu od 11. kolovoza 2026. navodi kako su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovani. Tužena unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi članka 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva moguće odlučiti temeljem stanja spisa.

2.a. Nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tužene sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je su li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima.

2.b. Tužena prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja, kako slijedi:

#### 1) Naknada štete

Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine"

53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala.

S obzirom da su u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koja su tužitelju navodno prouzročile štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao.

## 2) Povrat mjesečnih anuiteta

Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tužena ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženoj kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tužene prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku.

## 3) Stjecanje bez osnove

Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 14. srpnja 2011. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011.

Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (15. srpnja. 2011.), a tužba je podnesena tek 29. lipnja 2026.

2.c. Nadalje, u odnosu na navodno nišetne odredbe o ulaznoj naknadi, tužena ističe kako je ulazna naknada točno određena samim Ugovorom o kreditu u članku 7., stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 1,00 % od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tužena ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je ista kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse.

Slijedom navedenog, da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tužena ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga nišetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga nišetne, onda one mogu jedino biti nišetne *ex tunc*, dakle od trenutka

sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tužena opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja. Dakle, potpuno je jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženoj, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedene na zakonu osnovane naknade tuženoj. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 29. lipnja 2026. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužitelja prema tuženoj u svakom slučaju zastarjelo.

2.d. Nadalje, tužena ističe kako ne osporava kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 547,48 eura, međutim osporava deklaratorni dio istog. Sukladno tome, tužena osporava tužiteljevo neprihvatljivo postavljanje vrijednosti predmetnog spora budući da je isto suprotno recentnoj sudskoj praksi, te predlaže Naslovnom sudu sukladno članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku utvrditi predmet vrijednosti spora u iznosu od 547,48 eura.

3. Tužitelj se je na navode odgovora na tužbu očitovao podneskom od 10. rujna 2026. navodeći da je neosnovan prigovor vrijednosti predmeta spora u naznačenom iznosu od 1.874,70 eura unatoč činjenici da tužena ne osporava kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 547,48 eura. Naime, shvaćanje iz odluke Vrhovnog suda na koju se poziva tužena, a u kojoj je zauzeto shvaćanje da se deklaratorni zahtjev koji je istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu i treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, nije primjenjivo u konkretnom slučaju jer se ne radi o istim pravnim niti činjeničnim situacijama kao u ovom postupku. U tim postupcima shvaćanje o načinu određivanja vrijednosti predmeta spora zauzeto je u kontekstu dopuštenosti podnošenja revizije, a ne za određivanje troškova postupka. U ovom postupku temeljni i najbitniji zahtjev je upravo deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe koji je potreban za odlučivanje o kondemnatornom zahtjevu, sve s obzirom da je u konkretnom slučaju riječ o ugovornoj odredbi čija ništetnost nije već prethodno utvrđena u kolektivnom sporu radi zaštite interesa i prava potrošača. U ovom postupku će se o deklaratornom zahtjevu pretežno raspravljati jer tužena osporava pravnu osnovanost tog zahtjeva (posljedično i osnovanost kondemnatornog zahtjeva iako ne i visinu istoga) te će se u svezi tog zahtjeva provoditi dokazi pa će pretežni dio troškova postupka nastati upravo vezano za deklaratorni tužbeni zahtjev.

Tužitelj je mogao, ali zbog načela ekonomičnosti nije, prvo podnijeti tužbu samo sa deklaratornim zahtjevom radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe o kojemu bi tada sud morao odlučivati u tom posebnom postupku i naravno vrednovati takav zahtjev kao glavni zahtjev. U ovom postupku istaknuta su dva tužbena zahtjeva, deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe čiju osnovanost tužena spori i kondemnatorni zahtjev za isplatu čiju osnovanost tužena također osporava unatoč tomu što ne osporava visinu zahtjeva pa se suglasno odredbi iz članak 37. stavak 1. Zakona o parničnom postupku vrijednost predmeta spora određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva.

4.a. Neosnovan je prigovor tužene vezano za zastaru potraživanja tužitelja s obzirom da se u konkretnom slučaju ne radi o tražbini naknade štete niti o povratu mjesečnih anuiteta već se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu uslijed ništetnosti ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita u kojem slučaju zastara počinje teći tek od pravomoćnosti presude kojim se utvrđuje ništetnost ugovora ili pojedine ugovorne odredbe. Dakle, uzimajući u obzir i pravno shvaćanje VSRH br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok za restitucijski zahtjev počinje teći od pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost pojedinih odredaba to zastara počinje teći tek od pravomoćnosti presude koja će biti donijeta u ovom postupku u kojem se tužbenim zahtjevom traži i utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita pa iz tog razloga zastara nije niti mogla nastupiti

4.b. Neosnovano je osporavanje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita od strane tužene. Naime, navedena odredba na gramatičkoj razini je jasna i lako uočljiva, međutim navedena odredba je nerazumljiva. Navedena odredba o naknadi za obradu kredita jest nerazumljiva što je posljedica okolnosti da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, a nerazumljiva je jer nije jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano u čemu se sastojе stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretnе usluge, troškovi i dr.)

Prema odredbi članka 96. stavka 1. ZZP („Narodne novine“ broj 79/07 i dr.), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a stavkom 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

U konkretnom slučaju radilo se o tipskom (adhezijskom) potrošačkom ugovoru, unaprijed pripremljenom od strane tužene te je odredba Ugovora kojom je bila ugovorena osporavana naknada kao takva proizvoljno nametnuta tužitelju ponudom Ugovora te on nije mogla utjecati, niti je imala bilo kakve mogućnosti pregovarati o istoj. Razina pregovaranja na način da su službenici banke tužitelju samo prezentirali da postoji obveza tužitelja, nije ona razina pregovaranja koja u smislu poštivanja načela savjesnosti i poštenja zahtijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/79/07 prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

Prilikom sklapanja ugovora tužena banka nije prezentirala tužitelju o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, te okolnost da se radi o tipskom ugovoru kao i okolnost da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, sveukupno je

prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača, pa je takva ugovorna odredba ništetna u smislu odredbi članka 96. stavka 1. i članka 97. stavka 1. ZZP/79/07.

Zahtjev transparentnosti, odnosno test poštenosti ne traži nužno u ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu i odobravanje kredita. Međutim, kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

4.c. Tužitelj je prilikom sklapanja ugovora samo načelno informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade, ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Tužitelj je prilikom sklapanja ugovora o kreditu imao informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade i mogao je izvesti zaključak o njenoj visini (jer je određena u postotku od iznosa kredita), ali ne i njenoj krajnjoj svrsi. U vrijeme sklapanja ugovora postojao je nejasan i nedokazan odnos između pojedinih troškova (operativnih, materijalnih, regulatornih) i visine sporne naknade, odnosno načina njezinog određivanja. Naime, visina naknade za obradu kredita određena je u postotku od iznosa odobrenog kredita što znači da što je veći odobreni iznos kredita to je veća i naknada za obradu, a pri tome svi materijalni troškovi koji se pokrivaju takvom naknadom ne variraju niti zavise od iznosa odobrenog kredita. Primjerice, trošak rada djelatnika banke uključujući i trošak zaposlenika na održavanju IT sustava, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak razmjene podataka s trećim stranama, trošak poštarine, trošak savjetovanja klijenata, trošak izrade ponude za kredit, trošak unosa podataka iz zahtjeva za kredit, trošak obrade zahtjeva i odobravanja kredita, trošak isplate kredita, trošak izrade ugovora i trošak odlaganja i arhiviranja spisa bi kao materijalni trošak trebali uvijek biti isti bez obzira na iznos odobrenog kredita (pojednostavljeno rečeno bez obzira što piše u tekstu ugovora), a s druge strane naknada varira u zavisnosti od iznosa odobrenog kredita. Dakle, ne samo da ugovorna odredba o spornoj naknadi nije transparentno ugovorena već takva naknada stvarno niti ne predstavlja naknadu troškova i usluga jer bi u protivnom bila fiksna bez obzira na visinu odobrenog kredita, pa je i nadalje nejasan odnos između naknade i pružene usluge.

4..d. Valja ukazati i da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi odgovorio na prethodno pitanje koje glasi: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“, pa iako se Direktiva 93/13 ne primjenjuje na konkretan slučaj s obzirom su Ugovori o kreditu sklopljeni u 2005. i 2006. to primjenjujući domaće materijalno pravo u duhu prava Europske unije proizlazi da je ugovorna odredba kojom je ugovorena tzv. ulazna naknada nepoštena ugovorna odredba. Kako se u konkretnom slučaju radilo se o tipskom ugovoru te se o spornoj

odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da tužena banka nije vodila računa o zakonitim interesima tužitelja kao druge ugovorne strane.

Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom bi li neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

Uvažavajući okolnost da se o odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi bez jasno definiranih parametara promjenjivosti), te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita), navedena ugovorna odredba je nepoštena i ništetna.

4.e. Tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća navedenom naknadom niti su vođeni pregovori oko primjene te odredbe pa tužitelj nije mogao shvatiti pravne i ekonomske posljedice navedene ugovorne odredbe iz kojeg razloga je navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva i nije mogao znati koja bi posljedica bila prihvaćanje ili neprihvaćanje takve odredbe, slijedom čega tužitelj u trenutku sklapanja ugovora nije bio niti svjestan da plaća nešto što se temelji na nišetnoj ugovornoj odredbi iz kojeg razloga se kod ocjenjivanja da li tužitelj ima pravo na povrat plaćenog ne može primijeniti odredba iz članku 1112. stavku 1. ZOO kojom je propisano da nema pravo zahtijevati vraćanje onaj tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti.

5. U podnesku od 16. rujna 2026. tužena navodi da ako bi se utvrdilo da se u konkretnom slučaju radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok za tužiteljevo novčano potraživanje iznosilo bi 5 godina i to počevši od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 14. srpnja 2011. kada je i sklopljen predmetni Ugovor). Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu odnosno zastara je u ovom slučaju nastupila 15. srpnja 2016., a tužba je podnesena tek 29. lipnja 2026.

5.a. Da bi se određena ugovorna odredba utvrdila nišetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da se je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku,
- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja).

Ni jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, pa prema tome osnova za stjecanje utuženih anuiteta nije otpala i ne može se primijeniti članak 210. stavka 3. ZOO-a.

Ugovor o kreditu je u članku 1021. ZOO definiran kao ugovor kojim se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

Nadalje, u odnosu na utuženi iznos koji se odnosi na isplatu temeljem (navodno ništetne) odredbe o ulaznoj naknadi, tužena ističe kako je iznos ulazne naknade točno određen samim Ugovorom o kreditu, u članku 7. stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni.

Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovoru o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tužena ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je ista kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse.

Slijedom navedenog, da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora.

5.b. Osim toga, tužena ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove.

5.c. Nadalje, odredbe o naknadama za obradu kredita koje odredbe nisu protivne Ustavu Republike Hrvatske niti prisilnim zakonskim propisima niti je protivna moralu društva, a niti postoje drugi razlozi ništetnosti, a to je da su iste odredbe u vrijeme potpisivanja Ugovora bile poznate tužitelju kao ugovorne naknada za obradu kreditnog zahtjeva, i to u iznosu od 1,00 %, a koje odredbe se ni u kojem slučaju nisu mijenjale i bile su izvršene, odnosno naknade su naplaćene prilikom isplate kredita za koju okolnost je tužitelj dobro znao jer mu taj iznos nije isplaćen prilikom isplate cijelog kredita, a u vrijeme isplate kredita tečaj CHF u odnosu na ovu naknadu ili tečaj EUR nije bio promijenjen u odnosu na tečaj kada se isplaćuje iznos kredita pa je tužitelju već u vrijeme isplate kredita bila poznata visina ove naknade, a tužitelj je znao onda i koliki je kredit dobio pa tužitelj nije bio u neravnopravnom položaju što se tiče ove ugovorne odredbe u odnosu na tuženu kao kreditora u smislu čl. 3. Zakona o obveznim odnosima, pa takva odredba onda nije niti ništetna jer je prema odredbama Zakona o zaštiti potrošača/96/03 za razdoblje do 6. kolovoza 2007. kada je taj zakon bio na snazi i odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi od 2007. pa

nadalje je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o prometu ugovora i cijeni poštene ako su one jasne, lako razumljive i uočljive, a odredbe o naknadi za obradu kredita su u cijelosti jasne, razumljive i uočljive i tužitelju bile poznate u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora, a nije niti jedan faktor kasnije utjecao na njihovu promjenu na štetu tužitelja.

Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne *ex tunc*, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tužena opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja.

Dakle, potpuno je jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženoj, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedenih na zakonu osnovanih naknada tuženoj. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 29. lipnja 2026. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužitelja prema tuženoj u svakom slučaju zastarjelo.

6. Na pripremnom ročištu od 24. rujna 2026. sud je donio rješenje kojim se kao vrijednost predmeta spora određuje iznos od 1.874,70 eura. Istog dana pripremno ročište je zaključeno te je otvoreno ročište za glavnu raspravu na kojem je sud saslušao tužitelja Milana Marinovića koji je u bitnome iskazao da je prilikom sklapanja Ugovora s prednikom tužene platio predniku tužene iznos od 1% za naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanja kreditom iz kredita. Ne sjeća se koliki je bio iznos s obzirom na protek vremena. Navodi da nije prilikom sklapanja navedenog Ugovora s prednikom tužene kao kreditorom pojedinačno pregovarao o odredbama ugovora o kreditu pa između ostalog i o odredbi članka 7. navedenog Ugovora, nego je kreditor nakon što je tužitelj donio svu dokumentaciju istoga izvijestio da će u roku od 7 do 14 dana obavijestiti korisnika kredita, ovdje tužitelja, je li moguća realizacija kredita. Po obavijesti da je realizacija kredita moguća tužitelj je došao u banku gdje su mu ponudili ugovor o kreditu na potpis te ga izvijestili da će morati uplatiti nekakav trošak, a o kojem točno trošku se radi tj. na što se taj trošak odnosi tužitelju nije pojašnjeno. Ukoliko bi odbio uplatiti taj trošak, iskazuje da ne bi došlo do realizacije kredita. Ugovor je bio unaprijed pripremljen, te navodi da se u to vrijeme realiziralo dosta kredita te je to išlo "kao na traci". Ugovor je pročitao koliko je mogao dok je stajao pored službenice koja je odrađivala kredit s tim da je jedan dio odredbi razumio, a drugi nije, zatim su mu rekli da mora uplatiti trošak bez kojeg se ne može realizirati kredit, isti je potpisao jer mu je kredit trebao te je nakon toga otišao kod javnog bilježnika kako bi se ugovor o kreditu solemnizirao. Ne sjeća se o kojem javnom bilježniku se radilo, ali se sjeća da mu javni bilježnik nije tumačio pojedinačno svaku odredbu ugovora. Bankarska službenica mu također nije pojašnjavala svaku pojedinačnu odredbu ugovora. Nije mogao utjecati na sadržaj odredbi ugovora o kreditu. Ne sjeća se da je dobio ikakvu dokumentaciju uz navedeni ugovor. Kredit je utrošen za adaptaciju kuće. Ne zna šta je efektivna kamatna stopa. U trenutku podizanja kredita nije imao niti obrt a niti trgovačko društvo. U vrijeme podizanja kredita bio je umirovljenik. Nije se doškolovavao na način da bi imao ikakvu iskustvo na području ekonomske struke, financija ili bankarskog poslovanja. Iskazuje da sam nije vidio tu odredbu u Ugovoru o

kreditu, ali da su mu rekli da će od samog kredita uzeti trošak za kredit. Dalje navodi da nije znao na što se to točno odnosi i kakav je to postotak od 1%, ali imao je povjerenje u službenicu tako nije imao potrebe dalje postavljati pitanja. Ne sjeća se je li prilikom isplate kredita isti umanjen i to za iznos ulazne naknade. U banci prilikom realiziranja i potpisivanja kredita sa bankarskom službenicom bio je 10 minuta dok je izlistala jedan po jedan papir na koji je stavio paraf te malo pročitao koliko je uspio, a ne sjeća se koliko se zadržao kod javnog bilježnika prilikom solemnizacije.

7. Sud je proveo dokaze uvidom u priloge uz tužbu: Ugovor o kreditu broj sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, broj 127161 od 14. srpnja 2011. sklopljenog između Societe Generale – Splitska banka d.d. kao prednika tužene i tužitelja (str. 5-11 spisa), dopis punomoćnika tužitelja tuženoj sa molbom za dostavom preslike Ugovora o kreditu te knjigovodstvenu potvrdu o naplati naknade za obradu kredita s povratnicom (str. 12 i 13 spisa), dopis tužene punomoćniku tužitelja u kojem tužena navodi da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva za predmetni kredit naplaćena 22. srpnja 2011. u iznosu od 4.125,00 kuna uz promet po računu (str. 14 i 15 spisa), u odgovor na tužbu (str. 20-23 spisa), u dostavljenu sudsku praksu, u podneske stranaka, u iskaz saslušanog tužitelja Milana Marinovića.

8. Nije sporno da su 14. srpnja 2011. tužitelj kao korisnik kredita (potrošač) i prednik tužene kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, broj 127161 od 14. srpnja 2011. uz valutnu klauzulu u iznosu kunske protuvrijednosti od 55.000,00 eura (dalje-Ugovora), te da je u točki 7. točki 1. Ugovora navedeno da naknada za obradu kreditnog zahtjeva u upravljanje kreditom iznosi 1,00% (slovima: jedan posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Iznos od 4.125,00 kuna odnosno 547,48 eura je prema kartici prometa po kreditu tužene naplaćen 22. srpnja 2011. (str. 15 spisa).

9. Među strankama je sporna visina predmeta spora, je li tužiteljevo potraživanje prema tuženoj zastarjelo, je li odredba članka 7. stavka 1. Ugovora ništetna prema Zakonu o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/2007., 125/2007., 79/2009. dalje ZZP-a), odnosno je li u skladu sa odredbom članka 96. stavkom 1. ZZP-a, je li se o toj odredbi točke 7. stavka 1. Ugovora pojedinačno pregovaralo na način koji podrazumijeva načelo savjesnosti i poštenja, uzrokuje je li takva ugovorena odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i je li tužena dužna vratiti tužitelju iznos od 547,48 eura sa zateznim kamatama tekućim od 22. srpnja 2011. do isplate na osnovi ništetnosti te odredbe Ugovora o kreditu.

10. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 80/22. i 114/22, 155/23 i 146/25 – dalje ZPP-a), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

11. Sud je rješenjem na pripremnom ročištu od 26. veljače 2026. kao vrijednost predmeta spora odredio iznos od 1.874,70 eura uzimajući u obzir deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti u iznosu od 1.327,23 eura i kondemnatorni zahtjev za isplatu

u iznosu od 547,48 eura. Sukladno odredbi članka 16. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ br. 118/18, 51/23, dalje: ZSP-a) propisano je da se vrijednost predmeta spora, kada je jednom tužbom obuhvaćeno više zahtjeva protiv istog tuženika, bez obzira temelje li se svi zahtjevi na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi ili ne, određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. Člankom 19. ZSP-a propisano je da se u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Dakle, s obzirom da je u konkretnom slučaju riječ o tužbi na utvrđenje i isplatu, za zahtjev koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti, vrijednost predmeta spora je 1.327,22 eura, a za zahtjev na isplatu 547,48 eura, što znači da je vrijednost predmeta spora 1.874,70 eura.

12. Prigovor zastare potraživanja restitucijskim zahtjevom istaknut po tuženoj u odgovoru na tužbu nije osnovan, budući da je u predmetnoj parnici utvrđena ništetnom odredba članka 7. stavka 1. Ugovora od 14. srpnja 2011., sklopljenog između prednika tužene kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita (točka 13. obrazloženja ove Presude). Rok zastare od pet godina radi isplate primljenog na temelju ništetne odredbe ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske - Izvodi iz Zapisnika broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i broj Su-IV33/2022-2 31. siječnja 2022.). Navedeno tumačenje početka roka zastare je i u duhu europskog prava, odnosno presude Suda Europske unije broj C-485/19 od 22. travnja 2021. (LH protiv Profi Credit Slovakia s. r. o.) u kojoj se između ostalog navodi: "... obveza država članica da osiguraju učinkovitost prava koja osobe izvode iz prava Unije, među ostalim, za prava koja proizlaze iz Direktive 93/13, podrazumijeva zahtjev djelotvorne sudske zaštite, također uspostavljen člankom 47. Povelje, koji vrijedi osobito u pogledu postupovnih pravila za tužbe koje se temelje na takvim pravima (vidjeti u tom pogledu presude od 17. srpnja 2014., Sánchez Morcillo i Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, t. 35. i od 31. svibnja 2018., Sziber, C-483/16, EU:C:2018:367, t. 49.)" - točka 54. obrazloženja, "... na tužbu za utvrđivanje restitucijskih učinaka tog utvrđenja primjenjuje se rok zastare, pod uvjetom poštovanja načela ekvivalentnosti i djelotvornosti (vidjeti u tom smislu presude od 9. srpnja 2020., Raiffeisen Bank i BRD Groupe Société Générale, C-698/18 i C-699/18, EU:C:2020:537, t. 58., i od 16. srpnja 2020., Caixabank i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 i C-259/19, EU:C:2020:578, t. 84.)" - točka 58. obrazloženja, "... načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis kojim se propisuje da se na tužbu koju podnosi potrošač radi povrata neopravdano plaćenih iznosa na temelju nepoštenih odredaba u smislu Direktive 93/13 ili odredaba protivnih zahtjevima iz Direktive 2008/48 primjenjuje rok zastare ... koji počinje teći od dana kada je došlo do stjecanja bez osnove." - točka 66. obrazloženja, "... obveza usklađenog tumačenja ograničena općim načelima prava, među ostalim, načelom pravne sigurnosti, u smislu da ne može služiti kao temelj contra legem tumačenja nacionalnog prava, nacionalni sudovi, uključujući one koji odlučuju u posljednjem stupnju, moraju ipak, prema potrebi, izmijeniti ustaljenu sudsku praksu ako se ona temelji na tumačenju nacionalnog prava koje nije spojivo s ciljevima Direktive (vidjeti u tom smislu presude od 5. rujna 2019., Pohotovost, C-331/18, EU:C:2019:665, t. 56. i od 5. ožujka 2020., OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, t. 43. i 45.)" - točka 73. obrazloženja. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike

Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare je na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23 - dalje: ZOO) kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U konkretnom slučaju zastara počinje teći od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom kao prethodno pitanje riješeno pitanje ništetnosti odredbe točke 7. stavka 1. Ugovora o kreditu, pa zastarni rok propisan člankom 225. ZOO-a od pet godina nije protekao."

13. U pogledu navoda tužene u odnosu na (ne)poštenosti odredbi o naknadi za obradu kredita i u odnosu na (ne)transparentnost takve ugovorne odredbe, sud se poziva na to da Sud Europske unije u presudi od 3. rujna 2020. (spojeni predmeti C-84/19, - Profi Credit Polska SA protiv QJ, predmet C-222/19 – BW protiv DR, C-252/19 QL protiv CG) po zahtjevu za prethodnu odluku, vezano za primjenu članka 3. Direktive 93/13 navodi: - "... potrošač mora biti u mogućnosti provjeriti da ne postoji preklapanje među različitim naknadama ili među uslugama za koje se one naplaćuju (presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, t. 43.)" - točka 52. obrazloženja, - "...radi osiguranja široke zaštite potrošača, zakonodavac Unije u članku 3. točki (g) navedene direktive odlučio se za široku definiciju pojma „ukupni troškovi kredita za potrošača“, na način da oni obuhvaćaju troškove, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu, koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika (presuda od 26. ožujka 2020., Mikrokasa i Revenue Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, C-779/18, EU:C:2020:236, t. 39. i navedena sudska praksa)" - točka 53. obrazloženja, "... kad je riječ o ispitivanju postojanja znatnije neravnoteže stvorene odredbama kojima se na teret potrošača prebacuju troškovi različiti od kamata, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije koja je predmet ugovora, s jedne strane, i troškova koji na temelju te odredbe terete potrošača, s druge strane. Naime, Sud je već presudio da znatnija neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih nacionalnih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora, bilo u obliku ograničenja sadržaja prava koja prema tim odredbama ima na temelju tog ugovora ili ograničenja u njihovu korištenju ili pak u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena nacionalnim pravilima (presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, t. 51.)" - točka 92. obrazloženja. Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima utvrđeni su ciljevi koje moraju ostvariti sve države članice Europske unije, između ostalog i člankom 3. u kojem se navodi: - da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (članak 3. stavak 1.); - da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora, da činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu članka 3. na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed

formuliranom standardnom ugovoru i da kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu (članak 3. stavak 2.).

14. Sagledavajući predmetni spor u navedenom kontekstu, na temelju nespornih činjenica, materijalnih dokaza u spisu: Ugovor o kreditu, nespornog priznanja tužene o visini naknade za obradu kreditnog zahtjeva od 547,48 eura i iskaza tužitelja, odredba točke 7. stavka 1. Ugovora po ocijeni suda jest nepoštena, a time i ništetna iz razloga što se radi o odredbi ugovora koju je unaprijed formulirao prednik tužene, o kojoj ugovorne strane nisu pregovarale i na koju tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati.

14.a. Ispitivanje znatnije neravnoteže ne može se ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije koja je predmet ugovora, s jedne strane, i troškova koji na temelju te odredbe terete potrošača, s druge strane i da znatnija neravnoteža, što jest slučaj u predmetnom sporu, može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih nacionalnih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora, bilo u obliku ograničenja sadržaja prava koja prema tim odredbama ima na temelju tog ugovora ili ograničenja u njihovu korištenju.

15. Pored činjenice da je Ugovor o kreditu unaprijed formulirao prednik tužene na način da je u točki 7. stavku 1. Ugovora naveo da je naknada za obradu kredita 1% od iznosa kredita jednokratno, te se tako određena naknada naplaćuje jednokratno unaprijed prilikom realizacije kredita bez navođenja u kojem iznosu i od kojeg iznosa i bez naznake u Ugovoru po kojoj odluci davatelja kredita isti takvu naknadu određuje. Jednokratni iznos naknade koji je utužen u ovom predmetu u iznosu od 547,48 eura obuhvaća sve naknade povezane sa odobrenim kreditom koje se plaćaju kreditoru kod odobrenja kredita, time da se o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije pojedinačno pregovaralo, a što potvrđuje i tužitelj u svom iskazu kad navodi da mu bankarska službenica prednika tužene nije objašnjavala način poslovanja, visinu naknade i na što se sve odnose ta naknada.

Sud je prihvatio navode iz iskaza saslušanog tužitelja da nije mogao utjecati na sadržaj uručenog mu pisanog Ugovora o kreditu te da s prednikom tužene nije raspravljao o pojedinim odredbama ugovora.

Tužena strana tvrdi suprotno i na njoj je teret dokazivanja da tijekom predmetnog postupka objasni na što se s obzirom na odredbu točku 7. stavka 1. Ugovora, jednokratna naknada u utuženom iznosu odnosi. Prema navodu iz točke 7. stavka 1. Ugovora, ista se odnosi na obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom, time da nije poznato kojim kriterijem se kreditor rukovodio kad ju je odredio sa iznosom od 1 % jednokratno i unaprijed, a za koji kriterij je to tužitelj mogao znati. Svi navodi tužene u konkretnom slučaju nisu primjenjivi jer tužitelj se je u svom iskazu očitovao da s kreditorom nije razgovarao o nakadi po točki 7. stavku 1. Ugovora.

16. Sud smatra da je odredba točke 7. stavka 1. Ugovora, nepoštena, a time i ništetna.

Proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju (članak 323. stavak 1. ZOO-a), a što znači da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena (spojeni

predmeti Suda Europske unije C-154/2015., C-307/2015 i C308/2015 u kojima su utvrđena i definirana pravila vezano za Direktivu 93/13/EEZ).

17. Kako je tužena povrijedila interese i prava tužitelja kao potrošača jer je u potrošačkom Ugovoru o kreditu koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada od 1%, a o kojoj se ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, ta odredba je nepoštena i ništetna. Kako je otpala osnova po kojoj je tužena od tužitelja sa 14. srpnja 2011. naplatila iznos od 4.125,00 kuna/ 547,48 eura, to je tužena dužna vratiti tužitelju isti iznos (članak 1111. stavak 3. ZOO-a), odnosno 547,48 eura s obzirom da je od 1. siječnja 2023. euro službena novčana jedinica i zakonsko sredstvo plaćanja u Republici Hrvatskoj (članak 13. stavak 1. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj /Narodne novine, broj: 55/2022./, točka II. stavak 1. i 2. Odluke o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj /Narodne novine, broj: 85/2022., u daljnjem tekstu: Odluka/) sa zateznim kamatama od idućeg dana naplate do isplate (članak 1115., članak 29. stavka 2., 7. i 8. ZOO-a), budući da je tužena i prije obraćanja tužitelja imala razloga vjerovati da je stekla bez osnove predmetni iznose, a time bila i nesavjesna od dana stjecanja.

18. O stopi zatezne kamate odlučeno je na temelju odredbe članka 2. ZID ZOO-a/2022 (Narodne novine, broj: 114/2022.) i Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 156/2022.), te odredbe kojim je izmijenjena odredba članka 29. stavka 2., tako što je propisano da se stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotnih poena, koja izmijenjena odredba se primjenjuje od 1. siječnja 2023. (članak 5. ZID ZOO-a/2022), kada je euro postao službene valute u Republici Hrvatskoj (točka II. stavak 1. Odluke) te članka 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 155/23).

19. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe točke 7. stavka 1. Ugovora o kreditu od 14. srpnja 2011., te isplata iznosa od 547,48 eura na ime ništetne odredbe točke 7. stavka 1. Ugovora.

U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su tužitelj kao korisnik kredita i prednik tužene kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava br.:127161 14. srpnja 2011., a kojim je kreditor stavio tužitelju na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 55.000,00 eura po prodajnom tečaju prema tečajnoj listi kreditora na dan dospjeća,

- da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu koja iznosi 1% iznosa odobrenog kredita jednokratno, unaprijed (točka 7. stavak 1. Ugovora).

Sporno je među strankama je li nastupila zastara za podnošenjem tužbenog zahtjeva, je li odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita u visini 1% sadržana u točki 7. stavku 1. Ugovora o kreditu, ništetna.

19. a. U odnosu na prigovor zastare potraživanja tužitelja prema tuženoj, ovaj sud je svoje stanovište objasnio u točki 11. obrazloženja ove Presude.

19.b. Pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima normativno je regulirano prije svega Zakonom o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 97/07. – dalje: ZZP). Člankom 71. ZZP propisano je: " Ugovorom o potrošačkom zajmu obvezuje se zajmodavac da potrošaču stavi na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.." Člankom 97. stavkom 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (stavak 2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (stavak 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (stavak 4.). Drugim riječima, na tuženoj je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarala o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Člankom 99. ZZP-a je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 99. ZZP-a samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija. Ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "predmet ugovora" trebaju se shvatiti kao one odredbe koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Točan doseg pojmova "predmet ugovora" i "cijena" u smislu članka 99. ZZP-a ne mogu se odrediti pojmom "naknada za obradu kredita i upravljanje kreditom" pa se naknada za obradu i odobrenje kredita ne može smatrati bitnom činidbom ugovora o kreditu samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o dugoročnom kreditu s promjenjivom redovnom kamatnom stopom kao i činjenicu da je riječ o obvezi koja se plaća prije korištenja kredita, prema pravnom shvaćanju ovog suda, nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa. Osim toga, tekst članka 99. ZZP treba tumačiti na način da se druga kategorija odredbi, čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti ("cijena"), odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvrat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvrat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu kredita te zauzvrat pruženih usluga. Imajući na umu sve navedeno, odredba točke 7. stavka 1. Ugovora nije izuzeta iz ocjene poštenosti. U okviru te ocjene,

potrebno je, u skladu s člankom 96. stavkom 1. ZZP-a, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 96. stavak 1. ZZP, odlučno je ocijeniti bi li tužena pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovala s tužiteljem, mogla razumno očekivati da bi takva ugovorna odredba bila prihvaćena da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba točke 7. stavka 1. ne sadrži nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, ne može se zaključiti da je tužena mogla razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane (1%). Značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita. Iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu. Prema odredbi članka 96. stavka 1. i 2. i članka 97. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

20. Obzirom na naprijed iznijeto, valjalo je prije svega utvrditi jesu li stranke pregovarale oko naknade za obradu kredita (točka 7. stavak 1. Ugovora o kreditu), odnosno je li tužitelj imao utjecaj na sadržaj te odredbe Ugovora. Radi utvrđenja tih okolnosti ovaj sud je saslušao tužitelja, te je izvršen uvid u Ugovor o kreditu od 14. srpnja 2011.

Sud je kao vjerodostojan prihvatio iskaz saslušanog tužitelja koji je u bitnome iskazao da je prilikom sklapanja Ugovora s prednikom tužene platio predniku tužene iznos od 1% za naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanja kreditom iz kredita. Ne sjeća se koliki je iznos bio iznos s obzirom na protek vremena. Navodi da nije prilikom sklapanja navedenog Ugovora s prednikom tužene kao kreditorom pojedinačno pregovarao o odredbama ugovora o kreditu pa između ostalog i o odredbi članka 7. navedenog Ugovora, nego je kreditor nakon što je tužitelj donio svu dokumentaciju istoga izvijestio da će u roku od 7 do 14 dana obavijestiti korisnika

kredita, ovdje tužitelja, je li moguća realizacija kredita. Po obavijesti da je realizacija kredita moguća tužitelj je došao u banku gdje su mu ponudili ugovor o kreditu na potpis te ga izvijestili da će morati uplatiti nekakav trošak, a o kojem točno trošku se radi tj. na što se taj trošak odnosi tužitelju nije pojašnjeno. Ukoliko bi odbio uplatiti taj trošak, iskazuje da ne bi došlo do realizacije kredita. Ugovor je bio unaprijed pripremljen, te navodi da se u to vrijeme realiziralo dosta kredita te je to išlo "kao na traci". Ugovor je pročitao koliko je mogao dok je stajao pored službenice koja je odrađivala kredit s tim da je jedan dio odredbi razumio, a drugi nije, zatim su mu rekli da mora uplatiti trošak bez kojeg se ne može realizirati kredit, isti je potpisao jer mu je kredit trebao te je nakon toga otišao kod javnog bilježnika kako bi se ugovor o kreditu solemnizirao. Ne sjeća se o kojem javnom bilježniku se radilo, ali se sjeća da mu javni bilježnik nije tumačio pojedinačno svaku odredbu ugovora. Bankarska službenica mu također nije pojašnjavala svaku pojedinačnu odredbu ugovora. Nije mogao utjecati na sadržaj odredbi ugovora o kreditu. Ne sjeća se da je dobio ikakvu dokumentaciju uz navedeni ugovor. Kredit je utrošen za adaptaciju kuće. Ne zna šta je efektivna kamatna stopa. U trenutku podizanja kredita nije imao niti obrt a niti trgovačko društvo. U vrijeme podizanja kredita bio je umirovljenik. Nije se doškolovavao na način da bi imao ikakvu iskustvo na području ekonomske struke, financija ili bankarskog poslovanja. Iskazuje da sam nije vidio tu odredbu u Ugovoru o kreditu, ali da su mu rekli da će od samog kredita uzeti trošak za kredit. Dalje navodi da nije znao na što se to točno odnosi i kakav je to postotak od 1%, ali imao je povjerenje u službenicu tako nije imao potrebe dalje postavljati pitanja. Ne sjeća se je li prilikom isplate kredita isti umanjen i to za iznos ulazne naknade. U banci prilikom realiziranja i potpisivanja kredita sa bankarskom službenicom bio je 10 minuta dok je izlistala jedan po jedan papir na koji je stavio paraf te malo pročitao koliko je uspio, a ne sjeća se koliko se zadržao kod javnog bilježnika prilikom solemnizacije.

20.a. Na temelju provedenih dokaza ovaj sud utvrđuje da se u odnosu na naknadu za obavljanje bankarskih usluga od 1% navedeno u točki 7. stavak 1. Ugovora nije pojedinačno pregovaralo. Iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1% iznosa kredita. Temeljem tako provedenih dokaza ovaj sud zaključuje da nije dokazano da su među strankama vođeni bilo kakvi stvarni pregovori u pogledu naknade za obradu kredita, već se radilo o uvjetima koje je odredio prednik tužene, a prosječni klijent mogao ih je uzeti ili ostaviti. Tužitelju je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlazi, što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj tužitelj nije bio u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

21. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, a koji bi bili razumljivi prosječnom potrošaču, u visini od 1% od iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Predmetna odredba je transparenta u smislu članka 100. ZZP-a, jer je omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade, ali sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne

znači ujedno da je odredba poštena. Budući se o odredbi točke 7. stavka 1. Ugovora nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane prednika tužene i tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, to znači da je navedena odredba Ugovora o kreditu, primjenom članka 96. stavka 1. ZZP-a nepoštena, te ništetna u smislu članka 102. stavak 1. ZZP-a.

21.a. Slijedom navedenog ovaj sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe iz točke 7. stavka 1. Ugovora o jednokratnim troškovima visine naknade za obavljanje bankarskih usluga od 1% unaprijed.

Punomoćnik tužitelja je u spis dostavio dopis kojim je od tužene zatražio (između ostalog) i knjigovodstveno potvrdu o naplati naknade za obradu kredita te je povodom tog dopisa tužena tužitelju dostavila dopis u kojem se je izjasnila da je naknada za obradu kredita za predmetni kredit naplaćena 22. srpnja 2011. u visini od 4.125,00 kuna, odn. preračunato 547,48 eura. Tužbeni zahtjev postavljen je u euro protuvrijednosti te dostavljeni dopis tužene od 10. lipnja 2026. dokazuje visinu tražbine kao i datum dospijeca iste.

22. Kako je odredba ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kredita ništetna, to je tužena sukladno odredbi članka 323. ZOO-a kojom je propisano da su u slučaju restitucijskog zahtjeva ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, dužna vratiti tužitelju ono što je primila po osnovi koja je utvrđena nišetnom.

Članak 1115. ZOO, uređujući opseg vraćanja stečenog, određuje da, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Pošto je tužena povrijedila interese i prava tužitelja, potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obavljanje bankarskih usluga i to u visini od 1%, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, te je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da je tužena, nepošten stjecatelj. Tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade. Na ime nišetne odredbe točke 7. stavka 1. Ugovora o kreditu tužitelj je tuženoj isplatio iznos od 4.125,00 kuna/547,48 eura, a koja visina iznosa naknade je nesporna po tuženoj.

22.a. Kako je tužena utuženi iznos primila s obzirom na ugovornu odredbu koja je utvrđena nišetnom, to je, temeljem odredbe članka 1115. ZOO-a, dužna vratiti ga tužitelju zajedno s zakonskom zateznom kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade. Visina stope zatezne kamate za razdoblje od 22. srpnja 2011. određena je sukladno odredbi članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 20/18, 126/21, 156/22, 155/23 i 69/26 ) od 22. srpnja 2011. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15), a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. sukladno odredbi članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 114/22) i Uredbe o izmjeni zakona o obveznim odnosima

("Narodne novine", broj 156/22), a od 1. siječnja 2024. do isplate sukladno odredbi članka 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 155/23.).

23. Odluka o trošku tužitelja temelji se na odredbama članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 80/22. i 114/22, 155/23 i 146/25) te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23 i 107/25 - dalje: Tarifa), a prema vrijednosti predmeta spora od 1.874,70 eura. Tako je tužitelju priznat trošak sastava tužbe od 29. lipnja 2026. u iznosu 250,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife), trošak pribave isprava – potvrde o naplati naknade za obradu kredita u iznosu od 62,50 eura (Tbr. 36 Tarife), trošak sastava podneska od 10. rujna 2026. u iznosu 250,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu 24. rujna 2026. u iznosu 250,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife), trošak pristupa na ročište za objavu presude 8. listopada 2026. u iznosu od 125,00 eura (Tbr. 9. točka 3. Tarife), trošak sudske pristojbe na tužbu po vrijednosti predmeta spora 1.874,70 eura u iznosu od 70,00 eura, trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 eura, a što zbrojeno daje iznos od 1.067,50 eura. Na dosuđeni parnični trošak tužitelju su dosuđene i zatezne kamate koje teku od dana presuđenja, 8. listopada 2026. po stopi, koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine do isplate.

24. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Novoj Gradiški 8. listopada 2026.

Sutkinja  
Tanja Marušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave iste na e-oglasnoj ploči. Žalba se podnosi pisano ovom sudu u 3 istovjetna primjeka. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. punomoćnik tužitelja
2. punomoćnik tužene



Broj zapisa: **9-3088e-5bdcb**

Kontrolni broj: **056e1-fabe4-cb256**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.